

ת"פ 7922/09/13 - מדינת ישראל נגד יואב יפרח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 7922-09-13 מדינת ישראל נ' יפרח

בפני	כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יואב יפרח

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו העסקת תושב האזור שלא כדון, עבירה על סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל.

במסגרת טענה מקדמית טען ב"כ הנאשם כי לאור העובדה שקיימות שתי הוראות חוק דומות המסדירות את נושא העסקתו של מי שנעדר אישורי עבודה, האחת, בחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952, והשניה בחוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991, ולאור העובדה שההוראה לפי חוק עובדים זרים מקילה עם הנאשם, שכן מדובר בעבירה מנהלית שעשויה להסתיים בקנס מנהלי ללא סנקציות פליליות, ובהיות חוק עובדים זרים החוק המאוחר, מחובת המאשימה לילך במסלול המקל עם הנאשם ולהאשימו לפי החוק האחרון. לשיטת הסנגור הגשת כתב אישום לפי חוק הכניסה לישראל מהווה פגיעה בצדק המהותי ומבססת טענה של הגנה מן הצדק.

במענה לטענה ציינה המאשימה כי מדובר בשני חוקים בעלי תכליות שונות.

לאחר שבחנתי את טענות הסנגור לאור הוראות הדין, אני סבורה כי דין טענתו להדחות הן בהקשרן של הטענות הקונקרטיות והן בכל הנוגע לטענה של פגיעה בצדק המחייבת התערבות שיפוטית.

לעניין הטענות הקונקרטיות, מקובלת עליי במלואה טענת המאשימה כי תכליות שני החוקים הן שונות, כפי שהובהר לא פעם בהלכה הפסוקה. כך, חוק הכניסה לישראל נועד להגן בראש ובראשונה על בטחונה וריבונותה של המדינה ולמנוע כניסה שלא כדון אליה. על מנת להקטין את הפיתוי הכלכלי שבכניסה ולעקר את הפיתוי הכספי שבהעסקת כוח אדם זול, אסר החוק, בין יתר האיסורים, על העסקתם של שוהים בלתי חוקיים. לעומתו, חוק עובדים זרים הוא בראש ובראשונה חוק סוציאלי, מתחום דיני העבודה, שבא להסדיר את תנאי השהיה וההעסקה של עובדים בישראל שאינם אזרחי הארץ או תושביה, תוך שמירה על זכויותיהם, והגנה על זכויות עובדים אזרחי ישראל מפני גזילת פרנסתם על ידי עובדים זרים לא חוקיים. במסגרת חוק זה נקבעו סעיפים עונשיים שתכליתם מניעת העסקת עובד זר ללא היתר עבודה (לעניין התכליות השונות, ראו: רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל, רע"פ 6831/09 טורשאן נ' מדינת ישראל, רע"פ 5198/01 חטיב נ' מדינת ישראל, ע"פ 29/09 יונסוף נ' מדינת ישראל).

בתיק שלפניי ההעסקה הנטענת היא של תושב האזור, שלא היו בידיו לא אישורי שהיה ולא אישורי עבודה. מבחינת אופי המעשים הנטענים, מדובר במעשים שבמובהק מתאימים למסלול החוקי של חוק כניסה לישראל. לפיכך, לא מצאתי כל פגם באופן הפעלת שיקול הדעת על ידי רשות התביעה.

איני רואה בעובדה שהעבירה על חוק עובדים זרים היא עבירה מנהלית, והעבירה על חוק הכניסה לישראל אינה עבירה מנהלית, או בתאריך חקיקתם של החוקים והאיסורים הקבועים בהם, כדי להצדיק מסקנה שחוק עובדים זרים הוא חוק מקל ומאוחר ולכן יש לנקוט הליכים לפי חוק זה. להשקפתי, לאור תכליתם השונה של החוקים אין מקום להשוואה ביניהם.

יתרה מכך, גם אם היה ממש בטענה שיש הוראת חיקוק או סעיף עבירה, שאף הם מתאימים לעובדות, לא היה בכך כדי להצדיק התערבות של בית המשפט. כידוע, לתביעה יש פררוגטיבה בניסוח כתבי האישום ובבחירת הוראות החיקוק, וכל עוד לא נוכח בית המשפט כי החלטות התביעה מונעות מטעמים זרים ולא ענייניים או נעשו בשרירות קיצונית או בחוסר תום לב, אין בית המשפט מחליף את שיקול דעתה (עפ"ג 42054-08-13 **מדינת ישראל נ' קסטיאל**).

באותו אופן, אין מקום כלל לבחינת טענה של הגנה מן הצדק, שכן לא הונחה תשתית לכך שהתנהלות התביעה בנקיטת ההליך פוגעת בצדק המהותי ונעשית מטעמים לא נאותים ולא ענייניים.

בשל שיקולים אלה, עתירת ההגנה נדחית. ההחלטה תשלח לצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר ב תשע"ד, 04 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.